

10 e Kamer

Nr. 1062/05
VAN HET PARKET

C/1618/08
VAN HET ARREST

Het hof van beroep te Gent, tiende correctionele kamer, heeft het volgende arrest gewezen in de zaak:

Hypothecaire inschrijving
Vergunningsregister

PRO JUSTITIA
Beroep in cassatie
door

dd. 24/12/2008

Verspreiden voor allen
dd. 2/06/2008

12 december 2008

not. BG 66.97.866/98 van het Openbaar Ministerie

en als eiser tot herstel, de **gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur** bij het Ministerie van de Vlaamse Gemeenschap van de afdeling ruimtelijke ordening voor de provincie

tegen:

1.Nr. , gedelegeerd
bestuurder, geboren te op , wonende te

2.Nr. ; met zetel te

3.Nr. ; met zetel te

Gedaagd om:

De eerste, de tweede en de derde:

Als daders, ofwel om een misdaad of een wanbedrijf hieronder omschreven te hebben uitgevoerd, ofwel om aan de uitvoering rechtstreeks te hebben medegewerkt, ofwel om "door" enige daad, tot de uitvoering ervan zodanige hulp te hebben verleend dat, zonder hun bijstand, de misdaad of het wanbedrijf niet had kunnen worden gepleegd, ofwel om door giften, beloften, bedreigingen, misbruik van gezag of van macht, misdadige kuiperijen of arglistigheden, rechtstreeks het misdrijf te hebben uitgelokt;

A. Bij inbreuk op de artikelen 44 § 1-1°, 45 § 4, 64 (1°, 2° en 5° lid) en 65 van de wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de

ruimtelijke ordening en van de stedenbouw (B.S. 12.04.1962), zoals nadien geformuleerd in de artikelen 42 § 1, 43 § 4, 66 (1°, 2° en 5° lid) en 68 van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22 oktober 1996 (B.S. 15.03.1997), door het uitvoeren van werken, het in stand houden ervan, door het verkavelen van grondeigendom of hoe dan ook, inbreuk te hebben gemaakt op de voorschriften der bijzondere plannen van aanleg, op de bepalingen van de titels II en III of op die van de verordeningen vastgesteld ter uitvoering van titel III en van het eerste hoofdstuk van titel IV van voormelde wet, door namelijk zonder voorafgaande schriftelijke en uitdrukkelijke vergunning van het College van Burgemeester en Schepenen te hebben gebouwd, een grond gebruikt voor het plaatsen van één of meer vaste inrichtingen, te hebben afgebroken, herbouwd of een bestaande woning te hebben verbouwd (instandhoudings- of onderhoudswerken uitgezonderd), in casu:

de eerste:

door op het terrein, gelegen te ten kadaster
gekend onder
in eigendom toebehorende aan

- zonder vergunning slopen van 3 stallingen, oprichten van een brug en bijhorend gebouw (duiventil)
- in strijd met de op 02.02.1981 verleende bouwvergunning wat betreft volume, het uitzicht en de vorm van de woning annex carport

te in de periode gaande van 1991 tot en met 24.03.1997

B. Bij inbreuk op de artikelen 42 § 1-1°, 66 (1°, 2° en 5° lid) en 68 van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22 oktober 1996 (B.S. 15.03.1997), door het uitvoeren van werken, het in stand houden ervan, door het verkavelen van grondeigendom of hoe dan ook, inbreuk te hebben gemaakt op de voorschriften der bijzondere plannen van aanleg, op de bepalingen van de titels II en III of op die van de verordeningen vastgesteld ter uitvoering van titel III en van het eerste hoofdstuk van titel IV van voormelde wet, door namelijk zonder voorafgaande schriftelijke en uitdrukkelijke vergunning van het College van Burgemeester en Schepenen te hebben gebouwd, een grond gebruikt voor het plaatsen van één of meer vaste inrichtingen, te hebben afgebroken, herbouwd of een bestaande woning te hebben verbouwd (instandhoudings- of onderhoudswerken), in casu:

de eerste

1. door op het terrein omschreven onder de telastlegging A
 - zonder vergunning slopen van 3 stallingen, oprichten van een brug en bijhorend gebouw (duiventil)
 - in strijd met de op 02.02.1981 verleende bouwvergunning wat betreft volume, het uitzicht en de vorm van de woning annex carport,

te op niet nader te bepalen data in de periode gaande van 25.03.1997 tot 30.04.2000

2. en de sub A en B.1 hierboven omschreven ~~toestand~~ in stand gehouden te hebben

de eerste

te in de periode gaande van 25.03.1997 tot en met 30.04.2000

de tweede

te in de periode gaande van 02.07.1999 tot en met 30.04.2000

De feiten onder de telastlegging B thans strafbaar overeenkomstig de artikelen 1, 2, 99 § 1-1°, 146-1°, 147, 148, 149 en 204 van het decreet houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening van 18 mei 1999 (B.S. 08.06.1999) zoals gewijzigd bij decreten van 28 september 1999 (B.S. 30 september 1999), 26 april 2000 (B.S. 29 april 2000), 13 juli 2001 (B.S. 03 augustus 2001) en 8 maart 2002 (B.S. 23 maart 2002).

C. Bij inbreuk op de artikelen 1, 2, 99 § 1-1° (en § 3), 146-1°, 147, 148, 149 en 204 van het decreet houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening van 18 mei 1999 (B.S. 08.06.1999) de bij artikel 99 § 1-1° bepaalde handelingen, werken of wijzigingen zonder voorafgaande vergunning te hebben uitgevoerd, voortgezet of in stand gehouden, door namelijk zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning te hebben gebouwd, op een grond één of meer vaste inrichtingen te hebben geplaatst, een bestaande vaste inrichting of bestaand bouwwerk te hebben afgebroken, herbouwd, verbouwd of uitgebreid, met uitzondering van instandhoudings- of onderhoudswerken, in casu:

de eerste en de tweede:

door op het terrein omschreven onder de telastlegging A de sub A en B.1. hierboven omschreven toestand in stand gehouden te hebben

te in de periode gaande van 01.05.2000 tot de uitvaardiging van het bevel tot dagvaarding, zijnde 05.05.2003.

D. Bij inbreuk op de artikelen 44 § 1, 45 § 4, 64 (1°, 2° en 5° lid) en 65 van de wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en van de stedenbouw (B.S. 12.04.1962), zoals nadien geformuleerd in de artikelen 42 § 1, 43 § 4, 66 (1°, 2° en 5° lid) en 68 van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22 oktober 1996 (B.S. 15.03.1997), door het uitvoeren van werken, het in stand houden ervan, door het verkavelen van grondeigendom of hoe dan ook, inbreuk te hebben gemaakt op de voorschriften der bijzondere plannen van aanleg, op de bepalingen van de titels II en III of op die van de verordeningen vastgesteld ter uitvoering van titel III en van het eerste hoofdstuk van titel IV van voormelde wet,

op het terrein aelenen te
gekend

ten kadaster

in eigendom toebehorende aan

de eerste:

bij het bouwen, het gebruiken van een grond of voor het plaatsen van één of meer vaste inrichtingen, het afbreken, het herbouwen, het verbouwen van een bestaande woning (instandhoudings- of onderhoudswerken uitgezonderd) door namelijk

- zonder vergunning verbouwen en uitbreiden van bestaande woning,
- bij het bouwen van een loods,

de voorwaarden, gesteld in het advies van de gemachtigde ambtenaar, waarvan het beschikkend gedeelte in de schriftelijke en uitdrukkelijke vergunning van het college van burgemeester en schepenen te Gistel van 06.06.1994 werd overgenomen, niet in acht te hebben genomen, wat betreft het volume, het uitzicht en de indeling van de loods,

te op niet nader te bepalen data in de periode gaande van 1991 tot en met 24.03.1997

E. Bij inbreuk op de artikelen 42 § 1, 43 § 4, 66 (1°, 2° en 5° lid) en 68 van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22 oktober 1996 (B.S. 15.03.1997), door het uitvoeren van werken, het in stand houden ervan, door het verkavelen van grondeigendom of hoe dan ook, inbreuk te hebben gemaakt op de voorschriften der bijzondere plannen van aanleg, op de bepalingen van de titels II en III of op die van de verordeningen vastgesteld ter uitvoering van titel III en van het eerste hoofdstuk van titel IV van voormelde wet, door namelijk:

bij het bouwen, het gebruiken van een grond voor het plaatsen van één of meer vaste inrichtingen, het afbreken, het herbouwen, het verbouwen van een bestaande woning (instandhoudings- of onderhoudswerken uitgezonderd)

- de voorwaarden, gesteld in het advies van de gemachtigde ambtenaar, waarvan het beschikkend gedeelte in de schriftelijke en uitdrukkelijke vergunning van het college van burgemeester en schepenen te van 06.06.1994 werd overgenomen, niet in acht te hebben genomen, door namelijk bouwen van een loods wat betreft volume, uitzicht en indeling van de loods
- zonder vergunning verbouwen en uitbreiden bestaande woning

1. op het terrein omschreven onder de telastlegging D

de eerste:

te in de periode gaande van 25.03.1997 tot en met 30.04.2000
de tweede:

te in de periode gaande van 02.07.1999 tot en met 30.04.2000

2. de sub D en E vermelde toestand in stand te hebben gehouden

de eerste: te vanaf 25.03.1997 tot en met 30.04.2000;

de tweede: te van 02.07.1999 tot en met 30.04.2000;

F. Bij inbreuk op de artikelen 1, 2, 146-1°, 147, 148, 149 en 204 van het decreet houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening van 18 mei 1999 (B.S. 08.06.1999), zoals gewijzigd bij decreten van 28.09.1999 (B.S. 30.09.1999), 26.04.2000 (B.S. 29.04.2000), 13.07.2001 (B.S. 03.08.2001), en 08.03.2002 (B.S. 23.03.2002), de bij artikel 99 § 1-1° bepaalde handelingen, werken of wijzigingen in strijd met de vergunning te hebben uitgevoerd, voortgezet of in stand gehouden, door namelijk in strijd met de voorafgaande stedenbouwkundige vergunning vermeld onder de telastlegging A, bij het bouwen, het plaatsen op een grond van één of meer vaste inrichtingen, het afbreken, herbouwen, verbouwen of uitbreiden van een bestaande vaste inrichting of bestaand bouwwerk, met uitzondering van instandhoudings- of onderhoudswerken, navolgende aspecten of voorwaarden niet in acht te hebben genomen, namelijk

door de *eerste en de tweede*:

op het terrein omschreven onder de telastlegging D de instandhouding van de sub D en E.1. hierboven omschreven toestand

te vanaf 01.05.2000 tot de uitvaardiging van het bevel tot dagvaarding, zijnde 05.05.2003.

G. Bij inbreuk op de artikelen 44 § 1-1°, 45 § 4, 64 (1°, 2° en 5° lid) en 65 van de wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en van de stedenbouw (B.S. 12.04.1962), zoals nadien geformuleerd in de artikelen 42 § 1, 43 § 4, 66 (1°, 2° en 5° lid) en 68 van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22 oktober 1996 (B.S. 15.03.1997), door het uitvoeren van werken, het in stand houden ervan, door het verkavelen van grondeigendom of hoe dan ook, inbreuk te hebben gemaakt op de voorschriften der bijzondere plannen van aanleg, op de bepalingen van de titels II en III of op die van de verordeningen vastgesteld ter uitvoering van titel III en van het eerste hoofdstuk van titel IV van voormelde wet, door namelijk zonder voorafgaande schriftelijke en uitdrukkelijke vergunning van het College van -Burgemeester en Schepenen te hebben gebouwd, een grond gebruikt voor het plaatsen van één of meer vaste inrichtingen, te hebben afgebroken, herbouwd of een bestaande woning te hebben verbouwd (instandhoudings- of onderhoudswerken uitgezonderd), in casu:

de *eerste*:

door op het terrein, gelegen te ten kadaster
gekend onder
in eigendom toebehorende aan de
(vanaf 01.12.2001 verplaatst naar zonder
vergunning:

- verbouwen en uitbreiden woning met bestemmingswijziging van stal tot woning en deels garage-carport;
- bouwen omheiningmuur met poort, aanleggen steenslagverharding rond de woning en aanleggen verbindingsweg naar woning nr.

te begin 1996;

de eerste:

en de sub 1 omschreven toestand in stand gehouden te hebben

te in de periode gaande van 1996 tot en met 24.03.1997

H. Bij inbreuk op de artikelen 42 § 1-1° en 7°, 66 (1°, 2' en 5° lid) en 68 van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22 oktober 1996 (B.S. 15.03.1997), door het uitvoeren van werken, het in stand houden ervan, door het verkavelen van grondeigendom of hoe dan ook, inbreuk te hebben gemaakt op de voorschriften der bijzondere plannen van aanleg, op de bepalingen van de titels II en III of op die van de verordeningen vastgesteld ter uitvoering van titel III en van het eerste hoofdstuk van titel IV van voormelde wet, door namelijk zonder voorafgaande schriftelijke en uitdrukkelijke vergunning van het College van Burgemeester en Schepenen te hebben gebouwd, een grond gebruikt voor het plaatsen van één of meer vaste inrichtingen, te hebben afgebroken, herbouwd of een bestaande woning te hebben verbouwd (instandhoudings- of onderhoudswerken), in casu:

op het terrein omschreven onder de telastlegging G door de instandhouding van de onder G omschreven toestand

de eerste:

te in de periode gaande van 25.03.1997 tot en met 30.04.2000

de derde:

te in de periode gaande van 02.07.1999 tot en met 30.04.2000

I. Bij inbreuk op de artikelen 1, 2, 99 § 1-1° en 6° (en § 3), 146-1°, 147, 148, 149 en 204 van het decreet houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening van 18 mei 1999 (B.S. 08.06.1999) de bij artikel 99 § 1-1° bepaalde handelingen, werken of wijzigingen zonder voorafgaande vergunning te hebben uitgevoerd, voortgezet of in stand gehouden, door namelijk zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning te hebben gebouwd, op een grond één of meer vaste inrichtingen te hebben geplaatst, een bestaande vaste inrichting of bestaand bouwwerk te hebben afgebroken, herbouwd, verbouwd of uitgebreid, met uitzondering van instandhoudings- of onderhoudswerken, in casu:

op het terrein omschreven onder de telastlegging G door de instandhouding van de onder G omschreven toestand

de eerste en de derde:

te vanaf 01.05.2000 tot de uitvoering van het bevel tot dagvaarding, zijnde 05.05.2003.

2. De hogere beroepen werden tijdig en regelmatig naar de vorm ingesteld. Zij zijn ontvankelijk.

3.1. De kwalificatie van de te last gelegde feiten dient te worden verbeterd als volgt:

"A. Bij inbreuk op de artikelen 44 § 1-1°, 45 § 4, 64 (1°, 2° en 5° lid) en 65 van de wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en van de stedenbouw (B.S. 12.04.1962) door het uitvoeren van werken, het in stand houden ervan, door het verkavelen van grondeigendom of hoe dan ook, inbreuk te hebben gemaakt op de voorschriften der bijzondere plannen van aanleg, op de bepalingen van de titels II en III of op die van de verordeningen vastgesteld ter uitvoering van titel III en van het eerste hoofdstuk van titel IV van voormelde wet, door namelijk zonder voorafgaande schriftelijke en uitdrukkelijke vergunning van het college van burgemeester en schepenen te hebben gebouwd, een grond gebruikt voor het plaatsen van één of meer vaste inrichtingen, te hebben afgebroken, herbouwd of een bestaande woning te hebben verbouwd (instandhoudings- of onderhoudswerken uitgezonderd), ter zake door:

de eerste:

*op het terrein, gelegen te ten kadaster
oekend onder
in eïendom toebehorende aan*

1. a. zonder vergunning 3 stallingen te hebben gesloopt en een brug met bijhorend gebouw (duiventil) te hebben opgericht,

b. zonder vergunning een uitbreiding aan de woning bestaande uit twee volwaardige bouwlagen en een nieuwe woonentiteit aan de carport te hebben opgericht,

te van 10 januari 1983 tot en met 31 december 1989,

2. de onder A.1.a en b beschreven werken zonder vergunning in stand te hebben gehouden te van 1 januari 1990 tot en met 24 maart 1997.

B. Bij inbreuk op de artikelen 42 § 1-1°, 66 (1°, 2° en 5° lid) en 68 van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22 oktober 1996 (B.S. 15.03.1997), door het uitvoeren van werken, het in stand houden ervan, door het verkavelen van grondeigendom of hoe dan ook, inbreuk te hebben gemaakt op de voorschriften der bijzondere plannen van aanleg, op de bepalingen van de titels II en III of op die van de verordeningen vastgesteld ter uitvoering van titel III en van het eerste hoofdstuk van titel IV van voormeld decreet, door namelijk zonder voorafgaande schriftelijke en uitdrukkelijke vergunning van het college van burgemeester en schepenen te hebben gebouwd, een grond gebruikt voor het plaatsen van één of meer vaste inrichtingen, te

hebben afgebroken, herbouwd of een bestaande (woning te hebben verbouwd (instandhoudings- of onderhoudswerken), ter zake door:

1. de eerste:

de onder telastlegging A.1.a en b beschreven werken zonder vergunning in stand te hebben gehouden,

te van 25 maart 1997 tot en met 30 april 2000,

2. de tweede:

de onder telastlegging A.1.a en b beschreven werken zonder vergunning in stand te hebben gehouden

te van 2 juli 1999 tot en met 30 april 2000,

C. Bij inbreuk op de artikelen 1, 2, 99 § 1-1°, 146-1°, 147, 148, 149 en 204 van het decreet houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening van 18 mei 1999 (B.S. 08.06.1999) de bij artikel 99 § 1-1° bepaalde handelingen, werken of wijzigingen zonder voorafgaande vergunning te hebben uitgevoerd, voortgezet of in stand gehouden, door namelijk zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning te hebben gebouwd, op een grond één of meer vaste inrichtingen te hebben geplaatst, een bestaande vaste inrichting of bestaand bouwwerk te hebben afgebroken, herbouwd, verbouwd of uitgebreid, met uitzondering van instandhoudings- of onderhoudswerken, ter zake door:

de eerste en de tweede:

de onder A.1.a en b beschreven toestand zonder vergunning in stand gehouden te hebben,

te van 1 mei 2000 tot en met 5 mei 2003.

D. Bij inbreuk op de artikelen 44 § 1, 45 § 4, 64 (1°, 2° en 5° lid) en 65 van de wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en van de stedenbouw (B.S. 12.04.1962), door het uitvoeren van werken, het in stand houden ervan, door het verkavelen van grondeigendom of hoe dan ook, inbreuk te hebben gemaakt op de voorschriften der bijzondere plannen van aanleg, op de bepalingen van de titels II en III of op die van de verordeningen vastgesteld ter uitvoering van titel III en van het eerste hoofdstuk van titel IV van voormelde wet, door zonder voorafgaande schriftelijke en uitdrukkelijke vergunning van het college van burgemeester en schepenen te hebben gebouwd, een grond gebruikt voor het plaatsen van één of meer vaste inrichtingen, te hebben afgebroken, herbouwd of een bestaande woning te hebben verbouwd (instandhoudings- of onderhoudswerken uitgezonderd), ter zake door:

op het terrein gelegen te
gekend
in eigendom toebehorende aan

ten kadaster

de eerste:

1.a. zonder vergunning een bestaande woning te hebben verbouwd en uitgebreid met een T-vormige constructie met groot overdekt terras en garage,

te van 1 januari 1981 tot en met 31 december 1989,

b. zonder vergunning een verbinding met het achterliggend gebouwtje en een uitbouw, nl. een nieuwe voorbouw op de hoeken begrensd met twee torentjes, aan een loods vergund op 6 juni 1994 te hebben gebouwd en gesloten paardenstallen te hebben gebouwd in plaats van open paardenstallen zoals op 6 juni 1994 vergund,

te op niet nader te bepalen data in de periode gaande van 6 juni 1994 tot en met 24 maart 1997,

2. de onder 1.a beschreven werken zonder vergunning in stand te hebben gehouden,

te van 1 januari 1990 en met 24 maart 1997.

E. Bij inbreuk op de artikelen 42 § 1, 43 § 4, 66 (1°, 2° en 5° lid) en 68 van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22 oktober 1996 (B.S. 15.03.1997), door het uitvoeren van werken, het in stand houden ervan, door het verkavelen van grondeigendom of hoe dan ook, inbreuk te hebben gemaakt op de voorschriften der bijzondere plannen van aanleg, op de bepalingen van de titels II en III of op die van de verordeningen vastgesteld ter uitvoering van titel III en van het eerste hoofdstuk van titel IV van voormeld decreet, door namelijk zonder voorafgaande schriftelijke en uitdrukkelijke vergunning van het college van burgemeester en schepenen te hebben gebouwd, een grond te hebben gebruikt voor het plaatsen van één of meer vaste inrichtingen, te hebben afgebroken, herbouwd of een bestaande woning te hebben verbouwd (instandhoudings- of onderhoudswerken uitgezonderd), ter zake door;

op het terrein vermeld onder D,

de eerste:

1.a. zonder vergunning een verbinding met het achterliggend gebouwtje en een uitbouw, nl. een nieuwe voorbouw op de hoeken begrensd met twee torentjes, aan een loods vergund op 6 juni 1994 te hebben gebouwd en gesloten paardenstallen te hebben gebouwd in plaats van open paardenstallen zoals op 6 juni 1994 vergund,

te van 25 maart 1997 tot en met 27 oktober 1998

b. de onder D.1.a beschreven toestand zonder vergunning in stand te hebben gehouden,

te vanaf 25 maart 1997 tot en met 30 april 2000,

c. de onder E.1.a beschreven toestand zonder vergunning in stand te hebben gehouden,

te vanaf 28 oktober 1998 tot en met 30 april 2000

de tweede:

2. de onder de telastlegging D.1.a en b beschreven werken zonder vergunning in stand te hebben gehouden,

te van 2 juli 1999 tot en met 30 april 2000,

F. Bij inbreuk op de artikelen 1, 2, 146-1°, 147, 148, 149 en 204 van het decreet houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening van 18 mei 1999 (B.S. 08.06.1999) de bij artikel 99 § 1-1° bepaalde handelingen, werken of wijzigingen in strijd met de vergunning te hebben uitgevoerd, voortgezet of in stand gehouden, door namelijk zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning te hebben gebouwd, op een grond van één of meer vaste inrichtingen te hebben geplaatst, een bestaande vaste inrichting of bestaand bouwwerk te hebben afgebroken, herbouwd, verbouwd of uitgebreid, met uitzondering van instandhoudings- of onderhoudswerken, die geen betrekking hebben op de stabiliteit, ter zake door:

de eerste en de tweede:

op het terrein omschreven onder de telastlegging D de onder D.1.a en b beschreven werken zonder vergunning in stand te hebben gehouden,

te van 1 mei 2000 tot en met 5 mei 2003.

G. Bij inbreuk op de artikelen 44 § 1-1°, 45 § 4, 64 (1°, 2° en 5° lid) en 65 van de wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en van de stedenbouw (B.S. 12.04.1962), door het uitvoeren van werken, het in stand houden ervan, door het verkavelen van grondeigendom of hoe dan ook, inbreuk te hebben gemaakt op de voorschriften der bijzondere plannen van aanleg, op de bepalingen van de titels II en III of op die van de verordeningen vastgesteld ter uitvoering van titel III en van het eerste hoofdstuk van titel IV van voormelde wet, door namelijk zonder voorafgaande schriftelijke en uitdrukkelijke vergunning van het college van burgemeester en schepenen te hebben gebouwd, een grond gebruikt voor het plaatsen van één of meer vaste inrichtingen, te hebben afgebroken, herbouwd of een bestaande woning te hebben verbouwd (instandhoudings- of onderhoudswerken uitgezonderd), ter zake door:

de eerste:

op het terrein. aeleaen te
gekend onder
in eigendom toebehorende aan
(vanaf 01.12.2001 verplaatst naar

ten kadaster

1.a. zonder vergunning een woning te hebben verbouwd en uitgebreid door het bouwen van een uitbouw van 8 m op 4 m, een verbinding naar achterliggende bergplaats en garage-carport, een bergplaats en een garage-carport,

te van 1 januari 1996 tot en met 31 maart 1996,

b. zonder vergunning een omheiningmuur met poort te hebben gebouwd, een steenslagverharding rond de woning te hebben aangelegd en een verbindingsweg naar woning nr. te hebben aangelegd,

te van 1 januari 1996 tot en met 31 maart 1996,

2. de onder 1.a en b beschreven werken zonder vergunning in stand te hebben gehouden,

te van 1 april 1996 tot en met 24 maart 1997.

H. Bij inbreuk op de artikelen 42 § 1-1°, 66 (1°, 2° en 5° lid) en 68 van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22 oktober 1996 (B.S. 15.03.1997), door het uitvoeren van werken, het in stand houden ervan, door het verkavelen van grondeigendom of hoe dan ook, inbreuk te hebben gemaakt op de voorschriften der bijzondere plannen van aanleg, op de bepalingen van de titels II en III of op die van de verordeningen vastgesteld ter uitvoering van titel III en van het eerste hoofdstuk van titel IV van voormeld decreet, door namelijk zonder voorafgaande schriftelijke en uitdrukkelijke vergunning van het college van burgemeester en schepenen te hebben gebouwd, een grond gebruikt voor het plaatsen van één of meer vaste inrichtingen, te hebben afgebroken, herbouwd of een bestaande woning te hebben verbouwd (instandhoudings- of onderhoudswerken), ter zake door:

op het terrein omschreven onder de telastlegging G,

1. de eerste:

de onder G.1.a en b beschreven werken zonder vergunning in stand te hebben gehouden,

te van 25 maart 1997 tot en met 30 april 2000,

2. de derde:

de onder G.1.a en b beschreven werken zonder vergunning in stand te hebben gehouden,

te van 2 juli 1999 tot en met 30 april 2000.

1. Bij inbreuk op de artikelen 1, 2, 99 § 1-1°, 146-1°, 147, 148, 149 en 204 van het decreet houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening van 18 mei 1999 (B.S. 08.06.1999) de bij artikel 99 § 1-1° bepaalde handelingen, werken of wijzigingen zonder voorafgaande vergunning te hebben uitgevoerd, voortgezet of in stand gehouden, door namelijk zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning te hebben gebouwd, op een grond één of meer vaste inrichtingen te hebben geplaatst, een bestaande vaste inrichting of bestaand bouwwerk te hebben afgebroken, herbouwd, verbouwd of uitgebreid, met uitzondering van instandhoudings- of onderhoudswerken, ter zake door:

op het terrein omschreven onder de telastlegging G,

de onder G.1.a en b beschreven werken in stand te hebben gehouden

de eerste en de derde:

te van 1 mei 2000 tot en met 5 mei 2003."

3.2. De partijen hebben zich op deze verbeterde telastleggingen verdedigd.

Voor elke telastlegging geldt dat zij betrekking heeft op dezelfde feitelijke gedragingen als deze die er in de oorspronkelijke dagvaarding aan ten grondslag liggen.

Telkens hierna van een telastlegging of een onderdeel van een telastlegging sprake is betreft het de telastlegging of het onderdeel van de telastlegging zoals hier onder randnummer 3.1. omschreven.

4. De eerste vaststellingen ter zake dateren van november 1998; pas 3,5 jaar later werden de herstellvorderingen geformuleerd; daarna duurde het nog ruim 1 jaar vooraleer tot dagvaarding werd overgegaan; deze tijdsduur is geenszins verantwoord door de mate waarin onderzoek werd gevoerd. Terecht voeren de beklaagden aan dat de behandeling van de zaak buitensporige vertraging heeft opgelopen, waardoor de redelijke termijn, bedoeld in art.6.1 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 is overschreden. Deze verdragsbepaling geeft niet aan welke gevolgen het hof dient te verbinden aan deze vaststelling; inzonderheid bepaalt het verdrag niet dat de sanctie het verval van de strafvordering zou zijn. Noch deze verdragsbepaling, noch enige andere internationale of nationale rechtsregel, voorziet in de niet-ontvankelijkheid, de niet-toelaatbaarheid of het verval van de strafvordering als enige sanctie voor de vastgestelde overschrijding van de redelijke termijn. Gelet op het bepaalde in art.21 ter van de voorafgaande titel van het Wetboek van Strafvordering kan het hof zich wel beperken tot het eenvoudig schuldig verklaren in de mate dat de telastleggingen bewezen zouden zijn.

Het blijkt niet dat door dit tijdsverloop de situatie wat betreft de bewijslevering voor de beklaagden nadelig werd beïnvloed.

De aard en de ernst van de hierna bewezen verklaarde telastleggingen, die rechtstreeks betrekking hebben op de goede ruimtelijke ordening en het handhavingsbeleid, brengen mede dat, niettegenstaande het onverantwoord lang aanslepen van de zaak, niet alleen de vaststelling van de schuld nog noodzakelijk is, maar dat tevens een bestraffing maatschappelijk volkomen verantwoord blijft.

Als rechtsherstel zal het hof bij het bepalen van de strafmaat terdege in het voordeel van de beklaagden rekening houden met het grote tijdsverloop tussen het tijdstip van de feiten en dat van de bestraffing.

5.1. De onder A.1.a en b, D.1.a en b, E.1.a en G.1.a en b te last gelegde feiten maken thans een inbreuk uit op art.99 § 1.1°, strafbaar gesteld door de art.146 eerste lid 1° en 3°, derde en vierde lid, 147 en 149 van het *Decreet houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening van 18 mei 1999* (B.S. 8 juni 1999), zoals inmiddels gewijzigd bij decreten van 28 september 1999, 26 april 2000, 13 juli 2001, 8 maart 2002, 19 juli 2002, 4 juni 2003, 21 november 2003, 7 mei 2004, 22 april 2005, 10 maart 2006, 16 juni 2006, 7 juli 2006, 22 december 2006, 9 november 2007 en 21 december 2007 (DORO).

Met betrekking tot de overige telastleggingen is het zo dat het artikel 146, 3° lid DORO, zoals gewijzigd door artikel 7 van het *Decreet houdende wijziging van het decreet van 18 mei 1999 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening, wat het handhavingsbeleid betreft* van 4 juni 2003, in de mate dat dit niet vernietigd werd door het Grondwettelijk Hof bij arrest nr. van 19 januari 2005, bepaalt dat het misdrijf van in stand houden van inbreuken bedoeld in het eerste lid, 1°, 2°, 3°, 6° en 7° nog slechts strafbaar is voor zover de handelingen, werken, wijzigingen of het strijdige gebruik gelegen zijn in de ruimtelijk kwetsbare gebieden. Ingevolge art.2 lid 2 SW. dient van deze mildere strafwet ter zake toepassing te worden gemaakt.

De te last gelegde misdrijven van in stand houden zijn in casu nog steeds strafbaar. De handelinaen en werken zijn immers volgens het gewestplan gelegen in landschappelijk waardevol agrarisch gebied, dit is agrarisch gebied met bijzondere waarde of ermee vergelijkbaar gebied, ruimtelijk kwetsbaar gebied in de zin van art.146, 4° lid DORO, nu wegens het landschappelijk waardevol karakter bepaalde beperkingen gelden met het doel het landschap te beschermen of aan landschapsontwikkeling te doen. Deze tekst is duidelijk en behoeft, in weerwil van wat in conclusies wordt aangevoerd, geen verdere interpretatie; de woorden spreken voor zich: de aanwijzing als "landschappelijk waardevol" geeft het agrarisch gebied een bijzondere waarde.

5.2. Volgens de beklaagden zou art.146, 4° lid DORO, zoals gewijzigd door het *Decreet houdende wijziging van het decreet van 18 mei 1999 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening, wat het handhavingsbeleid betreft* van 4 juni 2003, dat de omschrijving van de ruimtelijk kwetsbare gebieden bevat, in de interpretatie die het hof hiervoor geeft, niet het nauwkeurig, duidelijk en voorspelbaar karakter hebben waaraan de strafwetten moeten voldoen (legaliteitsbeginsel). Zij

zouden zich geen rekenschap hebben kunnen geven van het strafbaar karakter van het hun te last gelegde in stand houden.

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het te last gelegde in stand houden betrekking heeft op periodes die niet verder gaan dan 5 mei 2003, waarin de bepalingen van het decreet van 4 juni 2003 vanzelfsprekend niet van kracht waren en het in stand houden strafbaar was afgezien van het gebied waarin de werken waren gelegen. De beklagden konden zich ten tijde van de te last gelegde instandhouding terdege rekenschap geven van het strafbaar karakter ervan.

Verder gaat het hof in toepassing van art.26 § 2, 2° lid, 2° van de Bijzondere Wet op het Grondwettelijk Hof van 6 januari 1989 niet in op het verzoek van de beklagden tot het stellen van de volgende prejudiciële vraag aan het Grondwettelijk Hof:

"Schendt artikel 146, vierde lid van het Decreet van 18 mei 1999 betreffende de organisatie van de ruimtelijke ordening, zoals ingevoegd door artikel 7 van het Decreet van 4 juni 2003 (B.S. 22 augustus 2003) de artikelen 12 en 14 van de Grondwet, in samenlezing met artikel 7 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en artikel 15 van het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten in de interpretatie dat onder 'agrarische gebieden met bijzondere waarde' ook de landschappelijk waardevolle agrarische gebieden bedoeld worden zoals gedefinieerd in artikel 11 punt 4.1 en artikel 15 punt 4.6 van het koninklijk besluit van 28 december 1972 betreffende de inrichting en de toepassing van de ontwerp-gewestplannen en gewestplannen".

Gelet op de duidelijke bewoordingen van de betrokken tekst is het legaliteitsbeginsel klaarblijkelijk niet geschonden. Bovendien heeft het Grondwettelijk Hof bij arrest nr. van 17 mei 2006 reeds beslist dat art.146, 4° lid DORO in de door het hof hier gegeven interpretatie voldoet aan de eisen van het legaliteitsbeginsel in strafzaken.

5.3. De beklagden stellen dat "instandhouding als misdrijf onverenigbaar is met de beoordeling van het herstel door de rechter" of nog geformuleerd als volgt: "de decreetgever kan de toegang tot de rechter die hij zelf heeft gecreëerd niet verbieden en strafbaar stellen". Zij verzoeken het hof de volgende prejudiciële vraag te stellen aan het Grondwettelijk Hof:

"Worden de artikelen 10, 11 en/of 13 van de Grondwet geschonden al dan niet in samenlezing met het algemeen rechtsbeginsel dat het recht op een daadwerkelijk juridictioneel beroep waarborgt en met art. 6 EVRM (Arbitragehof 24 februari 1999, nr. door artikel 146, eerste lid, 1° van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening in die zin geïnterpreteerd dat strafbaar is, het instandhouden van onvergunde bouwwerken om zich voor de rechter te kunnen verdedigen tegen de vordering tot herstel in de vorige staat,

a) zodat wie zijn rechten van verdediging wil laten gelden voor de rechter die de wet hem toekent (artt. 149 en 151 DRO) tegen de herstellvordering tot afbraak, om te bekomen dat deze wordt verworpen of dat een andere vorm van herstel wordt bevolen, zoals de betaling van een meerwaardevergoeding of het uitvoeren van aanpassingswerken of een combinatie van beide, strafrechtelijk wordt gesanctioneerd en aldus wettelijk wordt verboden en verhinderd zijn rechten to laten gelden (art. 13 G. W.);

b) en zodat wie het onvergunde bouwwerk op strafbare wijze in stand houdt, zich zal kunnen verdedigen tegen de vordering tot herstel, waardoor mogelijks of vel een meerwaardevergoeding, aanpassingswerken ofwel helemaal geen herstel zal bevolen worden en hij niet zal verplicht worden tot herstel in de oorspronkelijke toestand, terwijl wie zich in identiek dezelfde toestand bevindt, doch het onvergunde bouwwerk niet in stand houdt omdat het een strafbaar feit is, maar het herstelt in de oorspronkelijke toestand, zich niet kan verdedigen tegen een herstellvordering voor de rechter die de wet hem toekent en aldus ook geen kans heeft dat een meerwaardevergoeding of aanpassingswerken of zelfs geen herstel wordt bevolen . "

Kennelijk verzet geen van de ingeroepen bepalingen er zich tegen dat de decreetgever bij de wijziging van art.146 DORO door art.7 van het voormeld decreet van 4 juni 2003 de strafbaarstelling van het in stand houden in ruimtelijk kwetsbaar gebied behield. Het is zo dat de decreetgever kon aannemen dat de in het algemeen belang in een democratische samenleving noodzakelijke bescherming van de openbare orde, door het strafbaar stellen van het verzuim aan de wederrechtelijk toestand veroorzaakt door een stedenbouwmisdrijf, gepleegd in ruimtelijk kwetsbaar gebied, een einde te stellen, opwoog tegen het persoonlijk belang van wie de wederrechtelijke toestand wil handhaven in afwachting van een definitieve beslissing over een regularisatieverzoek of over een herstelmaatregel. Dit klemt des te meer nu, anders dan de beklagden aanvoeren, de strafbaarstelling van het in stand houden in ruimtelijk kwetsbaar gebied de toegang tot de rechter niet verbiedt of verhindert.

In toepassing van art.26 § 2, 2° lid, 2° van de Bijzondere Wet op het Grondwettelijk Hof van 6 januari 1989 gaat het hof ook niet in op het verzoek van de beklagden tot het stellen van deze prejudiciële vraag.

6. Voor elke beklagde geldt dat, voor zover bewezen, de te last gelegde misdrijven voortkomen uit een zelfde opzet en in die zin door één feit, namelijk een complexe gedraging, zijn opgeleverd. De termijn van de verjaring van de strafvordering neemt slechts een aanvang op de datum van het laatste feit, dit is voor ieder van hen 5 mei 2003. De verjaringstermijn werd regelmatig gestuit door betekening op verzoek van de procureur-generaal van de dagvaarding voor het hof door gerechtsdeurwaarder op 30 april 2008. De strafvordering is niet vervallen door verjaring.

7. De eerste beklagde is de zaakvoerder van de tweede beklagde. Deze laatste is eigenares van de grond met de erop aebouwde en in stand gehouden constructies te vermeld in de telastlegging A.

is eveneens eigenares van de grond met de erop aebouwde en in stand gehouden constructies te vermeld in de telastlegging D.

De eerste beklagde is tevens één van de gedelegeerd bestuurders van de derde beklagde de. Deze laatste is eigenares van de grond met de erop aebouwde en in stand gehouden constructies te vermeld in de telastlegging G.

8.1. Gelet op de gegevens van het vooronderzoek en de behandeling op de terechtzitting van het hof zijn de telastleggingen A.1.a en b, A.2,

B.1, C, D.1.a en b, D.2. E.1.a. b en c, F, G.1.a en b, G.2, H.1 en I,
lastens de beklaagde bewezen.

8.2. Wat de telastlegging A.1.b betreft is het zo dat op zich niet wordt betwist en uit het dossier blijkt dat de op 2 februari 1981 verleende en op 10 januari 1983 overgedragen en nog niet uitgevoerde bouwvergunning overeenkomstig art. 52 van de toen geldende Stedenbouwwet reeds vervallen was.

8.3. De misdrijven die betrekking hebben op de onroerende goederen te
werden gepleegd door de

De misdrijven die betrekking hebben op het onroerend goed op nr. in voormelde straat werden gepleegd door Deze rechtspersonen handelden hierbij door het persoonlijk toedoen van de eerste beklaagde hun zaakvoerder, respectievelijk gedelegeerd bestuurder. Dit is ook zo voor wat het in stand houden betreft, waarover de rechtspersonen wel degelijk zeggenschap hadden. Als zaakvoerder, c.q. gedelegeerd bestuurder kon (minstens onder meer) van de eerste beklaagde verwacht worden dat zij de nodige stappen ondernam om een einde te stellen aan de wederrechtelijke toestanden veroorzaakt door de onderscheiden bouw misdrijven. De rechtspersonen handelden, ook wat het schuldig verzuim betreft om aan de wederrechtelijke situaties veroorzaakt door het onvergund uitvoeren van de werken, door haar persoonlijk toedoen. Het staat niet aan het hof te beoordelen of de rechtspersoon eventueel nog door toedoen van anderen ter zake handelde.

De wet, c.q. het decreet, bevat geen aanduiding nopens het moreel element, zodat het bewust en vrijwillig handelen volstaat. Dat van dit laatste sprake is wordt verondersteld bij het plegen van de materiële handeling, die als de uiting van de vrije en bewuste wil van de eerste beklaagde moet worden aangezien, nu zij het bestaan van de ingeroepen schulduitsluitingsgrond, nl. onoverkomelijke dwaling, niet enigszins geloofwaardig maakt.

Het hof is van oordeel dat de eerste beklaagde handelde in strijd met wat een normaal zorgvuldige en vooruitziende persoon, geplaatst in dezelfde feitelijke omstandigheden zou hebben gedaan. Zij handelde wetens en willens in strijd met de wet, zodat zij samen met de rechtspersonen kan worden gestraft.

9. Gelet op de gegevens van het vooronderzoek en de behandeling op de terechtzitting van het hof zijn de telastleggingen B.2, C, E.2 en F lastens de tweede beklaagde bewezen.

De rechtspersoon betwist dit met betrekking tot deze telastleggingen zoals zij werden verbeterd terecht niet langer: zo wordt met betrekking tot de periode van 2 juli 1999 tot en met 30 april 2000 in de telastlegging E aan de tweede beklaagde nog slechts het in stand houden en niet het bouwen van de constructies vermeld in de telastlegging D.1. a en b te last gelegd, nu zoals deze beklaagde terecht in eerdere conclusies opmerkte het bouwen ervan zich vóór 2 juli 1999 situeerde.

Ook voor deze rechtspersoon geldt dat zij het bestaan van de ingeroepen schulduitsluitingsgrond van onoverkomelijke dwaling niet enigszins geloofwaardig maakt.

10. Gelet op de gegevens van het vooronderzoek en de behandeling op de terechtzitting van het hof zijn de telastleggingen H.2 en I lastens de derde beklagde bewezen.

Ten onrechte stelt deze beklagde dat haar gedelegeerd bestuurder de eerste beklagde niet zou zijn verhoord met betrekking tot de niet vergunde werken in Haar verhoor is weergegeven in het proces-verbaal van 21 augustus 2002 (stuk 20/15), waarin evenwel bij materiële vergissing is vermeld in plaats van uit de opsomming van de werken blijkt dat het verhoor wel degelijk betrekking heeft op het goed in

Ook voor deze rechtspersoon geldt dat zij het bestaan van de ingeroepen schulduitsluitingsgrond van onoverkomelijke dwaling niet enigszins geloofwaardig maakt.

11. Voor elke beklagde geldt dat de bewezen misdrijven voortkomen uit een zelfde opzet, nu zij onderling verbonden zijn door eenheid van doel en verwezenlijking, en in die zin door één feit, namelijk een complexe gedraging, zijn opgeleverd, waarop één straf dient te worden toegepast.

De eerste beklagde heeft wetens en willens op niet minder dan drie percelen een manifest wederrechtelijke toestand tot stand gebracht en vele jaren lang, meer bepaald in de onderscheiden periodes vermeld in de er op betrekking hebbende telastleggingen, in stand gehouden in landschappelijk waardevol agrarisch gebied.

Het belang van de gemeenschap bij de naleving van de voorschriften die een goede ruimtelijke ordening beogen heeft zij al die tijd totaal ondergeschikt gemaakt aan haar persoonlijk belang en dat van de rechtspersonen die door haar persoonlijk toedoen handelden. Het is duidelijk dat zij op de drie eigendommen de overheid door de uitvoering van werken, waarvan zij zich rekenschap gaf dat zij destijds wellicht niet voor vergunning in aanmerking kwamen, telkens voor een voldongen feit wilde plaatsen.

Slechts een gevangenisstraf van drie maanden en een geldboete van € 3 000 (te vermeerderen met de opdecimen) samen zouden daarom een passende bestraffing vormen, van aard haar te doen inzien dat zij zich in de toekomst aan de decretale voorschriften ter zake dient te houden.

Rekening houdend met de overschrijding van de redelijke termijn wordt de straf evenwel bij wijze van rechtsherstel beperkt tot enkel een geldboete € 2 000 (te vermeerderen met de opdecimen).

De tweede beklagde heeft manifest wederrechtelijk tot stand gebrachte omvangrijke bouwwerken op twee van haar eigendommen jarenlang in stand gehouden in landschappelijk waardevol agrarisch gebied. Ook zij heeft enkel rekening gehouden met haar eigen belang en heeft het maatschappelijk belang bij het behoud van een goede ruimtelijke ordening volkomen miskend.

Slechts een geldboete van € 3 500 (te vermeerderen met de opdecimen) zou daarom een passende bestraffing uitmaken, van aard deze beklagde te doen inzien dat herhaling uit den boze zou zijn.

Rekening houdend met de overschrijding van de redelijke termijn wordt de straf voor deze beklagde evenwel bij wijze van rechtsherstel

bepikt tot een geldboete € 1 750 (te vermeerderen met de opdecimen).

De derde beklagde heeft manifest wederrechtelijk tot stand gebrachte constructies op haar eigendom in stand gehouden in landschappelijk waardevol agrarisch gebied. Ook heeft helemaal geen oog gehad voor het belang van de gemeenschap bij de naleving van de voorschriften die gericht zijn op het behoud van een goede ruimtelijke ordening.

Slechts een geldboete van € 2 500 (te vermeerderen met de opdecimen) zou daarom een passende bestraffing uitmaken, van aard deze beklagde te doen inzien dat herhaling uit den boze zou zijn.

Rekening houdend met de overschrijding van de redelijke termijn wordt de straf voor deze beklagde evenwel bij wijze van rechtsherstel beperkt tot een geldboete € 1 250 (te vermeerderen met de opdecimen).

12. Elke beklagde pleegde het misdrijf deels vóór, deels na 1 januari 2002 en vóór 1 maart 2004, zodat de geldboete telkens dient te worden verhoogd met 40 opdecimen.

De bijdrage tot financiering van het Bijzonder Fonds tot Hulp aan de Slachtoffers van Opzettelijke Gewelddaden en aan de Occasionele Redders dient te worden bepaald op € 25, te vermeerderen met 45 opdecimen tot € 137,50, ongeacht de datum van de bewezen verklaarde feiten; deze bijdrage heeft een eigen aard en is geen straf.

De vaste vergoeding verschuldigd krachtens de artikelen 2 en 77 van het kb van 27 april 2007 houdende het algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken dient te worden bepaald op € 29,30, ongeacht de datum van de bewezen verklaarde feiten; ook deze vergoeding heeft een eigen aard en is geen straf.

13.1. Bij brief van 12 april 2002, ontvangen op het parket van de procureur des Konings op 15 april 2002, heeft de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur krachtens art.149 DORO de herstellvordering ingeleid met betrekking tot de werken op het terrein te

13.2. Bij brief van 12 april 2002, ontvangen op het parket van de procureur des Konings op 15 april 2002, heeft de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur krachtens art.149 DORO de herstellvordering ingeleid met betrekking tot de werken op het terrein te

13.3. Bij brief van 12 april 2002, ontvangen op het parket van de procureur des Konings op 15 april 2002, heeft de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur krachtens art.149 DORO de herstellvordering ingeleid met betrekking tot de werken op het terrein te

14. Voor elk van de drie herstellvorderingen geldt wat volgt. 1

14.1. De herstellvorderingen werden ingeleid op een ogenblik dat de vereiste van een eensluitend advies van de Hoge Raad voor het Herstelbeleid, ingevoerd ingevolge de wijziging van art.149 § 1 DORO door artikel 8 van het decreet van 4 juni 2003, nog niet bestond. Deze vereiste bestond immers volgens de art.198 bis DORO slechts nadat de Hoge Raad was opgericht en het huishoudelijk reglement had goedgekeurd, dit is vanaf 13 januari 2006, datum van de publicatie in het Belgisch Staatsblad van het besluit van de Vlaamse Regering van 16 december 2005 waarbij het huishoudelijk reglement aangenomen door de Hoge Raad op 24 oktober 2005 werd goedgekeurd. De naleving van de vereiste van een voorafgaand eensluitend advies kon immers krachtens art.190 van de Grondwet niet worden verwacht vóór de bekendmaking van het besluit van 16 december 2005, dit is vóór 13 januari 2006.

Het hof is van oordeel dat het over voldoende gegevens beschikt om over de wettigheid van de herstellvorderingen te beslissen nu alle partijen de naar hun oordeel relevante stukken konden bezorgen en daarover tegenspraak kon worden gevoerd. De bewering dat de herstellvorderingen niet actueel zouden zijn wordt tegengesproken door het feit dat de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur ze voor het hof heeft gehandhaafd ook rekening houdend met de gewijzigde regelgeving, behoudens voor inbreuken waarvoor een regularisatievergunning werd verleend; dit blijkt ook uit de brief van 9 februari 2004 van de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur (stuk 31).

Het hof acht het in deze omstandigheden niet nodig noch nuttig om alsnog met toepassing van art.198 bis DORO aan de Hoge Raad een advies te vragen, dat in de gegeven omstandigheden voor het hof niet bindend zou zijn.

14.2. Art.149 §1, eerste lid DORO bepaalt: "Naast de straf kan de rechtbank bevelen de plaats in de oorspronkelijke toestand te herstellen of het strijdige gebruik te staken, en/of bouw – of aanpassingswerken uit te voeren en / of een geldsom te betalen gelijk aan de meerwaarde die het goed door het misdrijf heeft verkregen (...)". Deze bepaling moet worden gelezen in de context van art.159 van de Grondwet, krachtens hetwelk het hof geen gevolg mag geven aan bestuurshandelingen die niet met de wetten overeenstemmen. Het hof dient de herstellvordering op haar externe en interne wettigheid te toetsen en te onderzoeken of ze strookt met de wet, dan wel of ze op machtsoverschrijding of machtsafwending berust. Meer bepaald dient het hof na te gaan of de beslissing van het bestuur om het herstel van de plaats in de oorspronkelijke toestand of de uitvoering van aanpassingswerken te vorderen uitsluitend met het oog op de goede ruimtelijke ordening is genomen. Het behoort het hof niet de opportuniteit van de gevorderde maatregelen te beoordelen.

14.3. Het overschrijden van de redelijke termijn impliceert niet dat de beklaagden het voordeel van de onderscheiden door hen gepleegde misdrijven zouden moeten kunnen behouden en dat niet zou kunnen worden bevolen dat een einde wordt gesteld aan de wederrechtelijke toestanden die het gevolg zijn van de misdrijven.

14.4. Uit de woorden "kan in principe" in de aanhef van art.149 § 1 DORO blijkt dat in elk geval ook een andere maatregel dan de meerwaarde kan worden aangewend, dus ook wanneer geen van de drie gevallen opgesomd in het derde lid van deze bepaling zich voordoet.

14.5. De gevorderde herstelmaatregelen kunnen worden opgelegd aan alle veroordeelden wegens de inbreuken waarop zij steunen; zij hoeven geen eigenaar te zijn van de grond en/of de gebouwen en niet nominatim in de vorderingen te zijn vermeld.

15. Met betrekking tot de herstellvordering voor het goed te geldt verder wat volgt.

15.1. De vordering strekt tot het herstel van de plaats in de oorspronkelijke toestand, wat volgens de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur impliceert: (a) het slopen van de overdekte brug annex duiventil (b) het slopen van de wederrechtelijk uitgevoerde uitbreidingswerken aan de vergunde woning inclusief de funderingen en aangebrachte leidingen en (c) het verwijderen van het gesloopte materiaal van het terrein naar een daartoe geschikt terrein.

15.2. Aan de wederrechtelijke toestand veroorzaakt door de misdrijven werd nog geen einde gesteld: er werd niet overgegaan tot het herstel van de plaats in de oorspronkelijke toestand en/ of het uitvoeren van aanpassingswerken en er is evenmin sprake van een regularisatie overeenkomstig een daartoe verleende vergunning.

15.3. De gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur gaat er in het voordeel van de eerste en de tweede beklagde van uit dat de woning waaraan de verbouwingen waarop de telastlegging A.1.b betrekking heeft werden uitgevoerd, vergund waren door de bouwvergunning verleend op 2 februari 1981, terwijl dit niet het geval was, nu deze vergunning eerder was vervallen (zie onder randnummer 8.2). Op zich brengt dit de motieven van zijn vordering met betrekking tot de verbouwingen geenszins in het gedrang. Dit brengt wel mee dat zijn vordering op dit punt eerder neerkomt op de uitvoering van aanpassingswerken dan op het herstel van de plaats in de oorspronkelijke toestand.

De gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur motiveert zijn vordering overwegend op het zonevreemde karakter van de woning en het feit dat zij door de schaal en de omvang van de inbreuk een nefaste invloed heeft op het gave open landschap. Hij motiveert dat geen betaling van een meerwaardesom wordt gevorderd omdat hij het misdrijf beschouwt als een ernstige inbreuk op de essentiële stedenbouwkundige voorschriften inzake de planmatige bestemming. In zijn brief van 9 februari 2004 verwijst hij aanvullend naar de weigering van de regularisatieaanvraag en het feit dat het gaat om "een gigantisch residentieel complex" dat midden in het open polderlandschap staat waardoor het van ver waarneembaar is.

15.4. In weerwil van wat in conclusies wordt aangevoerd om anders te beslissen is het hof van oordeel dat de herstellvordering niet steunt op motieven die vreemd zijn aan de ruimtelijke ordening of op een opvatting van de goede ruimtelijke ordening die kennelijk onredelijk is. Het is ook niet kennelijk zo dat het voordeel voor de goede ordening van de ruimte door de uitvoering van de herstelmaatregelen niet zou opwegen tegen de last die er voor de overtreders uit voortvloeit.

Kortom, tot de gevorderde herstelmaatregelen werd beslist door de bevoegde instantie met inachtneming van de substantiële vormvoorschriften; het blijkt niet dat de vordering werd genomen met machtsafwending, machtsoverschrijding of miskennis van enig algemeen beginsel van behoorlijk bestuur; zij strookt met de wet.

Wel is het zo dat, nu andere legale bestemmingen voor het gesloopte materiaal mogelijk zijn, niet het verwijderen van het gesloopte materiaal van het terrein naar een daartoe geschikt terrein dient te worden bevolen, maar enkel het geven van een legale bestemming aan de gesloopte materialen.

15.5. De gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur vordert de niet-nakoming van het bevel tot uitvoering van de herstelmaatregelen te sanctioneren met de verbeurte van een dwangsom.

Gelet op het talmen van de eerste en de tweede beklagde om tot het herstel over te gaan wordt terecht de verbeurte van een dwangsom gevorderd bij niet naleving van het bevel tot herstel. De hierna uitgesproken modaliteiten vormen een gepaste en noodzakelijke aansporing van deze beklagden om hiertoe zelf over te gaan.

De lange tijd sedert dewelke deze beklagden reeds konden overgaan tot het herstel en de ruime termijn welke hen thans hiertoe nog wordt verleend brengen mee dat er geen reden is om bij toepassing van art.1385 bis laatste alinea van het Gerechtelijk Wetboek nog een zekere termijn te bepalen waarna deze veroordeelden pas de dwangsom zullen kunnen verbeuren.

16. Met betrekking tot de herstellvordering voor het goed te geldt verder wat volgt.

16.1. De vordering strekt tot het herstel van de plaats in de oorspronkelijke toestand, wat volgens de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur aanvankelijk impliceerde: (a) het slopen van de uitgevoerde uitbreidingswerken aan de bedrijfswoning inclusief de funderingen (b) het verwijderen van het gesloopte materiaal van het terrein naar een daartoe geschikt terrein en (c) het uitvoeren van de loods conform de op 6 juni 1994 verleende vergunning door het slopen van de verbinding met het achterliggend gebouwtje en het verwijderen van de uitbouw vooraan.

Dit laatste (c) wordt niet langer gevorderd, vermits er een regularisatie tot stand kwam overeenkomstig een daartoe op 5 december 2003 door het college van burgemeester en schepenen verleende en niet bestreden vergunning (brief van 9 februari 2004).

16.2. Met betrekking tot de verbouwing en uitbreiding van de woning, vermeld in de telastlegging D.1.a, motiveert de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur zijn vordering als volgt, na eerder moeizaam te hebben aangenomen dat de woning zelf niet zonevreemd is en kan worden beschouwd als bedrijfswoning:

“Overwegende dat conform art.100§1 DRO voor het bouwen of uitbreiden van een exploitatiewoning van een bedrijf in een daartoe volgens de voorschriften van het ruimtelijk uitvoeringsplan of gewestplan geschikt bestemmingsgebied, een stedenbouwkundige vergunning kan worden verleend voor een bruto volume van maximum 1000m³.

Overwegende dat de architect aangeeft dat de huidige woning reeds een volume heeft van 840m³. Dat hieruit duidelijk blijkt dat de omvangrijke uitbreidingswerken zeker niet in aanmerking komen voor regularisatie.

Overwegende dat overtreder nooit een stedenbouwkundige vergunning heeft aangevraagd of verkregen voor de uitgevoerde werken. Dat overtreder ruimschoots de tijd heeft gehad om zich in regel te stellen, dat hij hiertoe uitgenodigd werd door het college van burgemeester en schepenen (zie supra) door het indienen van een regulariserende aanvraag. Dat de administratie de indruk heeft dat overtreder met opzet zo weinig mogelijk gegevens verleent aan de overheid om alzo het vaststellen van het misdrijf en het opmaken van een gedetailleerde vordering te verhinderen. Dat tijdens een persoonlijk onderhoud d.d. 19/03/2002 door de architect beloofd werd zo snel mogelijk meer gegevens te verschaffen. Dat dit niet gebeurde.

Overwegende dat de inbreuk zorgt voor een verdere residentialisering van het agrarisch landschappelijk waardevol gebied. Overwegende het feit dat overtreder gelijkaardige inbreuken pleegde in dat hiervoor ook een herstelvordering werd ingeleid bij de heer procureur des Konings. Dat voor onderhavig misdrijf conform art.149DRO geen meerwaarde kan gevorderd worden daar het een ernstige inbreuk is op de essentiële stedenbouwkundige voorschriften inzake de bestemming krachtens het ruimtelijk uitvoeringsplan of plan van aanleg en het feit dat overtreder zich schuldig maakt aan meerdere inbreuken.

Overwegende dat dit een grove overtreding betreft door de omvang van de inbreuk en door het feit dat overtreder zelf niet de moeite heeft gedaan een vergunning aan te vragen. Dat zulke omvangrijke bouwwerken nooit konden gebeuren zonder de medewerking van de architect. Dat deze zeker op de hoogte moet geweest zijn dat de werken bouwvergunningsplichtig waren. Dat dit het vermoeden doet rijzen dat overtreder beseft dat hij voor deze werken geen stedenbouwkundige vergunning kon krijgen en doelbewust de overtreding heeft begaan. Overwegende dat dit getuigt van een groot misprijzen voor de geldende wetgeving.

Overwegende dat het bevelen van het herstel zonder de afloop van een mogelijke regularisatieprocedure of te wachten het recht van de verdediging noch het recht op een eerlijk proces van de beklaagde miskent (arrest Hof van Cassatie van 11 december 2001).

Overwegende derhalve dat er een inbreuk is gepleegd op de stedenbouwkundige voorschriften;

Overwegende dat zulke inbreuken dienen te worden beteugeld;”

In zijn brief van 9 februari 2004 motiveert de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur zijn vordering verder als volgt:

“De gemachtigde ambtenaar heeft een ongunstig advies uitgebracht voor de aanvraag tot regularisatie van de woning. In zijn advies stipuleert de afdeling Land dat het hier geen volwaardige landbouwactiviteit betreft en de woning als zonevreemd dient beschouwd te worden. In deze redenering wordt hij gevolgd door de gemachtigde ambtenaar. De inbreuk is gelegen in agrarisch landschappelijk waardevol gebied. De essentiële voorschriften die hiervoor gelden werden hoger vermeld.

De bestaande woning werd sterk uitgebreid en geresidentialiseerd. Dit is zonder twijfel een essentiële inbreuk op de stedenbouwkundige voorschriften. Ook waren de wederrechtelijke werken op het moment van de verbalisering nog niet volledig beëindigd.

Uit de ingeleide herstelvordering blijkt overduidelijk dat het hier een ernstige inbreuk betreft op de bestemmingsvoorschriften. Vooral de omvangrijke volume uitbreiding (totaal volume is 1800m³) is van die aard dat een herstelmaatregel zich opdringt. Het is zeker in zulke omvangrijke inbreuken, die deel uitmaakt van een groter geheel die drie inbreuken behelst) dat een inbreuk wordt afgekocht.”

16.3. Het is dus vooreerst zo dat de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur nu eens aanneemt dat de werken gebeurden aan een niet zonevreemde woning en dan weer lijkt aan te sluiten bij de visie dat de woning zonevreemd is.

In redelijkheid kan de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur verder niet oordelen dat de verbouwingen en de uitbreiding zoals zij werden uitgevoerd aan de vergunde woning, waarvan niet vaststaat dat zij niet gelegen in het geëigende bestemmingsgebied, ernstige inbreuken uitmaken op de bestemmingsvoorschriften; concreet zou enkel het gedeelte tuin bij de bedrijfswoning in omvang toenemen.

De eerste en de tweede beklagde voeren daarom met reden aan dat de herstelmaatregel waarbij de meerwaardesom wordt gevorderd klaarblijkelijk ten onrechte niet in overweging wordt genomen.

De herstelvordering met betrekking tot de verbouwing en de uitbreiding van de woning is dan ook niet toereikend gemotiveerd en dient met toepassing van art.159 van de Grondwet buiten toepassing te worden gelaten.

De vordering tot verbeurte van een dwangsom bij niet naleving van het bevel tot herstel is zonder voorwerp.

17. Met betrekking tot de herstelvordering voor het goed te geldt verder wat volgt:

17.1. De vordering strekt tot het herstel van de plaats in de oorspronkelijke toestand, wat volgens de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur aanvankelijk impliceerde: (a) het uitbreken van de weg naar de woning b) het uitbreken van alle verhardingen in steenslag en bestaande uit klinkers, (c) het slopen van de uitbouw aan de woning, (d) het slopen van de verbinding tussen de woning en de berging, (e) het slopen van de berging annex garage-carport en (f) het slopen van de omheiningmuur en de poort.

In zijn brief van 9 februari 2004 beperkt de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur zijn vordering tot "de niet geregulariseerde inbreuken".

17.2. Er kwam een regularisatie tot stand overeenkomstig een daartoe op 14 mei 2003 door het college van burgemeester en schepenen verleende en niet bestreden stedenbouwkundige vergunning voor de uitbouw van de woning en de berging annex garage-carport, zodat de herstellvordering niet langer strekt tot de werken in het vorige randnummer vermeld onder (c), (d) en (e).

Bij de regularisatie van de werken aan de woning wordt aanvaard dat het gaat om een woning bij een agrarisch of para-agrarisch bedrijf, waar de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur het moeilijk mee heeft; het belet hem niet zijn herstellvordering met betrekking tot de werken aan de woning niet te handhaven; de gegevens van het dossier met betrekking tot het al dan niet zonevreed karakter van de woning laten niet toe tot de onwettigheid van de regularisatievergunning te besluiten.

17.3. Ofschoon in het beschikkende gedeelte van de conclusie van eiser tot herstel ook nog sprake is van het herstel wat betreft de woning, blijkt uit het motiverende gedeelte van deze conclusie en uit de brief van 9 februari 2004 van de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur dat hij het herstel van de plaats in de oorspronkelijke toestand nog slechts vordert voor (a) het uitbreken van de weg naar de woning Zevkotestraat, 86, (b) het uitbreken van alle verhardingen in steenslag en bestaande uit klinkers en (f) het slopen van de omheiningmuur en de poort, dit zijn vorderingen die de zogenaamde "omgevingswerken" betreffen.

17.4. Uit de stukken door en eiser tot herstel met betrekking tot de stedenbouwkundige vergunning van 14 mei 2003 neergelegd voor de eerste rechter blijkt evenwel dat, zoals eerstgenoemde stelt, de vergunning klaarblijkelijk ook betrekking heeft op de verhardingen in steenslag en bestaande uit klinkers (b) en op de omheiningmuur en de poort (f).

Met betrekking tot de weg naar de woning a) werd aan de wederrechtelijke toestand nog geen einde gesteld: er werd niet overgegaan tot het herstel van de plaats in de oorspronkelijke toestand en er is evenmin sprake van een regularisatie overeenkomstig een daartoe verleende vergunning; uit stukken neergelegd in verband met de vergunning van 14 mei 2003 blijkt geenszins dat de regularisatie betrekking heeft op een weg naar de woning nr.

17.5. De herstellvordering van 12 april 2002 bevat overwegend motieven die uitsluitend of grotendeels betrekking hebben op de verbouwing van de woning. Met betrekking tot de constructies waarop de herstellvordering thans nog betrekking heeft, de zogenaamde "omgevingswerken" wordt vermeld dat "de verhardingen in strijd zijn met de alhier geldende bestemmingsvoorschriften" en "geen toepassing kan worden gemaakt van de uitzonderingsmaatregelen conform art. 145 bis § 1 DRO". Ook de motivering dat de werken bijdragen tot de "verdere residentialisering van agrarisch landschappelijk waardevol gebied" heeft klaarblijkelijk mee betrekking op deze omgevingswerken. In de brief van 9 februari 2004 wordt met betrekking tot de niet

geregulariseerde werken onderstreept dat zij zorgen voor een verdere residentialisering van de omgeving in een van de gaafste en meest open polderlandschappen die ons land rijk is".

Voor zover de herstellvordering de onvergund aangelegde weg naar de woning betreft, steunt zij niet op motieven die vreemd zijn aan de ruimtelijke ordening of op een opvatting van de goede ruimtelijke ordening die kennelijk onredelijk is. Het is ook niet kennelijk zo dat het voordeel voor de goede ordening van de ruimte door de uitvoering van de herstelmaatregel niet zou opwegen tegen de last die er voor de overtreder uit voortvloeit.

Tot de vordering voor zover zij deze weg betreft, werd beslist door de bevoegde instantie met inachtneming van de substantiële vormvoorschriften; het blijkt niet dat de vordering werd genomen met machtsafwending, machtsoverschrijding of miskennis van enig algemeen beginsel van behoorlijk bestuur; zij strookt met de wet.

17.6. De gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur vordert de niet-nakoming van het bevel tot herstel in de oorspronkelijke toestand te sanctioneren met de verbeurte van een dwangsom.

Gelet op het talmen van de eerste en de derde beklagde om tot het uitbreken van deze weg over te gaan, wordt terecht de verbeurte van een dwangsom gevorderd bij niet naleving van het bevel tot herstel. De hierna uitgesproken modaliteiten vormen een gepaste en noodzakelijke aansporing van deze beklagden om hiertoe zelf over te gaan.

De lange tijd sedert dewelke deze beklagden reeds konden overgaan tot dit beperkt herstel van de plaats in de oorspronkelijke toestand en de termijn welke hen thans hiertoe nog wordt verleend, brengen mee dat er geen reden is om bij toepassing van art.1385 bis laatste alinea van het Gerechtelijk Wetboek nog een zekere termijn te bepalen waarna deze veroordeelden pas de dwangsom zullen kunnen verbeuren.

**OP DEZE GRONDEN,
het hof, rechtsprekend op tegenspraak,**

gelet op de artikelen hiervoor aangehaald, de niet-strijdige wetsbepalingen aangehaald door de eerste rechter en de artikelen:

65, 66, 100 Strafwetboek,

162, 190, 194, 195, 210, 211 en 211 bis Wetboek van Strafvordering,

2 en 4, lid 1 van de Wet van 26 juni 2000 betreffende de invoering van de euro in de wetgeving die betrekking heeft op aangelegenheden als bedoeld in artikel 78 van de Grondwet,

1 van de wet van 5 maart 1952 zoals gewijzigd door artikel 1.2° van de programmawet van 24 december 1993 en door artikel 36 van de wet van 7 februari 2003,

28 en 29 van de wet van 1 augustus 1985 houdende fiscale bepalingen, zoals gewijzigd door artikel 3 van de programmawet van 24 december 1993, artikel 23 van het KB van 19 december 2003 en artikel 1 van het KB van 31 oktober 2005,

77 van het K.B. van 27 april 2007 genomen in uitvoering van de programmawet (II) van 27 december 2006,

1 van het Koninklijk Besluit van 11 december 2001,

24 van de wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken.

beslissend met eenparige stemmen,
verklaart de beroepen ontvankelijk en er ten gronde over beslissend:
wijzig het bestreden vonnis als volgt:

verbetert de telastleggingen zoals hiervoor onder 3.1 vermeld,

veroordeelt de beklaagde voor de telastleggingen A.1.
a en b, A.2, B.1, C, D.1.a en b, D.2, E.1.a, b en c, F, G.1.a en b, G.2,
H.1 en I samen tot een geldboete van € 2 000, te vermeerderen met 40
opdecimen tot € 10 000 of een vervangende gevangenisstraf van drie
maanden,

veroordeelt de beklaagde voor de telastleggingen B.2,
C, E.2 en F samen tot een geldboete van € 1 750, te vermeerderen met
40 opdecimen tot € 8 750,

veroordeelt de beklaagde voor de telastleggingen H.2 en I
samen tot een geldboete van € 1 250, te vermeerderen met 40
opdecimen tot € 6 250,

veroordeelt elke beklaagde tot betaling van een bijdrage tot financiering
van het Bijzonder Fonds tot Hulp aan de Slachtoffers van Opzettelijke
Gewelddaden en aan de Occasionele Redders van € 25, te
vermeerderen met 45 opdecimen tot € 137,50,

veroordeelt elke beklaagde tot betaling van de vaste vergoeding
verschuldigd krachtens de artikelen 2 en 77 van het kb van 27 april
2007 houdende het algemeen reglement op de gerechtskosten in
strafzaken van € 29,30,

veroordeelt de beklaagden ieder tot één derde van de kosten in beide
aanleggen gemaakt, deze aan de zijde van het openbaar ministerie in
hun geheel bepaald op € 249,77 in eerste aanleg en op € 141,23 in
beroep,

*beslissend over de herstellvordering van de gewestelijk
stedenbouwkundig inspecteur met betrekking tot het onroerend goed te
nader in de oorspronkelijke dagvaarding*
vermeld:

laat deze herstellvordering buiten toepassing; verklaart de er op geënte
vordering tot verbeurte van een dwangsom zonder voorwerp,

*beslissend over de herstellvordering van de gewestelijke
stedenbouwkundig inspecteur met betrekking tot het onroerend goed te
nader in de oorspronkelijke dagvaarding*
vermeld:

verklaart deze vordering voor zover zij betrekking heeft op de
verhardingen in steenslag en bestaande uit klinkers (b) en op de

omheiningmuur en de poort (f) niet gegrond; verklaart de erop geënte vordering tot verbeurte van een dwangsom zonder voorwerp.

beveelt aan de eerste en de derde beklagde over te gaan tot het herstel van de plaats te nader in de oorspronkelijke dagvaarding vermeld, in de oorspronkelijke toestand binnen een termijn van zes maanden vanaf de dag waarop dit arrest in kracht van gewijsde zal treden, door het uitbreken van de weg naar de woning

beveelt dat voor het geval dat de plaats niet in die mate in de oorspronkelijke toestand wordt hersteld binnen voormelde termijn de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur en/of het college van burgemeester en schepenen van van ambtswege in de uitvoering ervan kunnen voorzien, overeenkomstig hetgeen is bepaald in art.153 DORO,

zegt voor recht dat op vordering van de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur door zowel de eerste als de derde beklagde een dwangsom zal worden verbeurd van € 75 per dag vertraging in de nakoming van dit bevel, te rekenen vanaf het verstrijken van de termijn van zes maanden vanaf de dag waarop dit arrest in kracht van gewijsde zal treden,

beslissend over de herstellvordering van de gewestelijke stedenbouwkundig inspecteur met betrekking tot het onroerend goed te nader in de oorspronkelijke dagvaarding vermeld:

beveelt aan de eerste en de tweede beklagde over te gaan tot het herstel van de plaats te nader in de oorspronkelijke dagvaarding vermeld, in de oorspronkelijke toestand binnen een termijn van 18 maanden vanaf de dag waarop dit arrest in kracht van gewijsde zal treden, door (a) het slopen van de overdekte brug annex duiventil (b) het slopen van de wederrechtelijk uitgevoerde uitbreidingswerken aan de vergunde woning nader vermeld in de verbeterde telastlegging A, onderdeel 1.b, inclusief de funderingen en aangebrachte leidingen en (c) het geven van een legale bestemming aan het gesloopte materiaal,

beveelt dat voor het geval dat de plaats niet in de oorspronkelijke toestand wordt hersteld binnen voormelde termijn van 18 maanden de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur en/of het college van burgemeester en schepenen van van ambtswege in de uitvoering ervan kunnen voorzien, overeenkomstig hetgeen is bepaald in art.153 DORO,

zegt voor recht dat op vordering van de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur door zowel de eerste als de tweede beklagde een dwangsom zal worden verbeurd van € 250 per dag vertraging in de nakoming van dit bevel, te rekenen vanaf het verstrijken van de termijn van 18 maanden vanaf de dag waarop dit arrest in kracht van gewijsde zal treden.

Kosten:		
	Afschriften:	54,15
Opstelrecht ber.bekl.:		
	Dagvaarding:	75,15
		<hr/>
		129,30
+ 10 % :		12,93
		<hr/>
	Totaal :€	141,23

Dit arrest is gewezen te Gent door het hof van beroep. tiende correctionele kamer, samengesteld uit kamervoorzitter
als voorzitter, en de raadsheren en
en in openbare terechtzitting van **12 december**
2008 uitgesproken door voorzitter in aanwezigheid
van substituut-procureur-generaal, met bijstand van
griffier